

Garanti. Det nytter ikke, man har en Lov, der giver en Ret, naar man ikke kan faa denne Ret gjort gældende. Saa gjorde den højtærede Minister en Del Bemærkninger til Vnndringsforlaget under Nr. 2, og sagde, at Mindretallet opfatter Sagen, som om det er Arbejderne, der skulle have al Ting, og slet ingen Ting gøre selv, o. s. v., medens det er Arbejdsgiverne, der skulle give det hele. Nej, saaledes er det ikke. Jeg havde i Gaar Lejlighed til at antyde, at Arbejderne selvfolgelig ville anbende al den Forsigtighed, som de ere i Stand til, thi for dem var Livet Indtægten. Jeg anførte imidlertid tillige Eksempler paa, hvorledes Arbejderne ikke undviste den tilstrækkelige Forsigtighed, fordi de vare vant til Arbejdet lige fra deres yngste Tid. I de fleste Tilfælde ville de dog som sagt anvende den størst mulige Forsigtighed. Men nu sagde den højtærede Minister: Det kan slet ikke gaa at tage Mindretallets Forslag, for der maa være en Klausulforbindelse mellem Arbejdet og Ulykken, og den højtærede Minister anførte saa det Eksempel: Skal et Slagsmaal, hvorved en Mand kommer til Skade, komme ind under Loven? Nej, selvfolgelig ikke. Den højtærede Minister har ikke lagt tilstrækkelig Mærke til, hvad der staar i Mindretallets Forslag, nemlig, at det skal være en Ulykke, der staar i Forbindelse med Driften og de Forhold, under hvilke denne foregaar. Selvfolgelig kan et Slagsmaal umulig staa i Forbindelse med Driften eller noget af den Art. I denne Forbindelse skal jeg gøre en Bemærkning til den ærede Ordfører. Den ærede Ordfører anførte i Dag, at naar f. Eks. en Arbejder forsætlig ødelagde en Maskine og derved kom til Skade, vilde der fremkomme det Forhold, at Arbejdsherren fik et Erstatningskrav paa Arbejderen, fordi han havde ødelagt Maskinen, medens Arbejdsherren omvendt maatte yde Arbejderen Erstatning, fordi han var kommen til Skade. Men her er Tale om en Forbrydelse, eller, hvis man ikke vil kalde det med saa stærkt et Ord, saa dog en Uovsighed, den vedkommende har begaaet, og hvis det kan paavises, at Arbejderen med Forsæt havde foretaget en Handling, der havde til Hensigt at ødelægge Maskinen, eller hvorved han kunde sige sig selv, at den vilde ødelægges, er jeg temmelig sikker paa, at en hvilken som helst Domstol vilde sige, at her har Arbejderen virkelig paaført sig en Ulykke med Forsæt. Jeg kan ikke se, at det kan komme ind under Begrebet „hændelig Skade“, naar et Menneske foretager en Handling, som tilsigter at ødelægge en Maskine, og hvorved han selv kommer til

Skade. Jeg tror ikke, vi ville komme i den Situation, den ærede Ordfører der antydede. Man vil sikkert sige, den Arbejder har paaført sig Ulykkestilfældet med Forsæt, ergo har han ingen Ret til Erstatning. Den højtærede Minister brugte ogsaa nogle Eksempler og sagde blandt andet, at man ikke vilde bruge Udtrykket „grov Uagtsomhed“ i ethvert Tilfælde, hvor man kunde sige, at der kunde være iagttaget en større Uagtsomhed fra vedkommende, og den højtærede Minister anførte, at naar f. Eks. en Bliffenslagermester giver sin Svend et Tov, han skal staa om Viben, og hage fast et eller andet Sted, naar han skal udføre et farligt Arbejde, og Svenden undlader at gøre dette, gør han sig skyldig i grov Uagtsomhed. Deri er jeg enig med den højtærede Minister. Men jeg kender noget til dette specielle Forhold, og ved, at man fra Bliffenslagermesterens Side har gjort store Anstrengelser for at faa Mestrene til at levere sig saadanne Tov ved Arbejder, der udføres paa Tage, og det er besluttet, at de skulle have et saadant. Flere af Mestrene ville imidlertid ikke give det. Det er altsaa ret almindeligt, at man bruger saadanne Tov i Bliffenslagerfaget, men i flere Tilfælde gøre Mestrene det ikke, og sker det nu, at en Mand falder ned og slaar sig ihjel, vil man saa sige, at den Mand burde have haft et Tov om Viben? Manden kunde jo maaste have forlangt det, og Mestrene kunde have sagt, det behøves ikke i dette Tilfælde, jeg har i Djeblilket intet Tov. Manden er død, Bliffenslagermesteren er alene tilbage, og hans Udsagn vil det komme man paa. Jeg mener, det er saa forførdelig vanskeligt at afgøre, hvad grov Uagtsomhed er, og hvad der kan komme ind under dette Begreb, at det vil være heldigt at udelade denne Bestemmelse, da man dog ikke kan have det for andet, end for at det skal danne et Slags Udvis til de paagældende om at være forsigtige for ikke at fortabe deres Ret. Jeg føler mig overbevist om, at man vil være forsigtig, og at Arbejdsherrene ville gøre det, de kunne, i hvert Fald de, der tænke en lille Smule alvorlig over disse Sager. Jeg tror derfor, at man ikke behøver denne Bestemmelse, hvormod man ganske sikkert ved at have den, vil give Anledning til store Bryderier og Chikanerier fra deres Side, der skulle yde Erstatning.

00 Ved Vnndringsforlaget Nr. 9 a var den ærede Minister lige saa villig til at gaa ind paa Mindretallets Tanke, og han anførte en Række af Eksempler paa, hvor vanskeligt det er at afgøre, hvem der er Arbejdsgiver i det paagældende Tilfælde. Han